

KEVIN VALGAEREN

BLACKWELL

 | LANNOO

*Voor Nonkel Ben,
omdat hij mij naar Dracula liet kijken
toen ik daar nog veel te jong voor was.*

*Voor Moeke,
omdat zij mij een boek van De Vijf cadeau gaf
toen ik daar nog niet te oud voor was.*

WWW.LANNOO.COM

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

OMSLAGONTWERP | Wil Immink Design
OMSLAGBEELD | Arcangel
STRAMIEN | Studio Lannoo
ZETWERK | bananas bvba

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

Als u opmerkingen of vragen hebt, dan kunt u contact opnemen met onze redactie:
fictie@lannoo.com

© Uitgeverij Lannoo nv, Tiel, 2018
D/2018/45/305 – NUR 335
ISBN: 978 94 014 4582 5

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere

'In cases of deep imaginative feeling, no phenomenon is more natural than precisely this never-ending growth of one colossal grandeur chasing and surmounting another, or of abysses that swallowed up abysses.' — Thomas De Quincey

'Each man is a memory to himself.' — William Wordsworth

1
PASEN

~ 29 MAART 1891 ~

1

ALS KIND DACHT RUDY SWEETFIELD dat de dood een eindeloze nachtmerrie was. Hij beeldde zich in dat dode mensen gevangenzaten in hun lichaam, dat men hen in een kist deed en die kist diep onder de grond verstopte, en dat zij hun ogen niet meer konden openen en hun mond niet meer konden gebruiken om te schreeuwen. Hij was ervan overtuigd dat iemand die dood was jaren en jaren stil moest blijven liggen in het donker, onder de grond, zonder dat iemand er ooit aan dacht om de persoon in kwestie te komen redden, omdat iedereen hem of haar vergeten was.

Als volwassene dacht Rudy, die met het ouder worden niet veel slimmer was geworden, nog net hetzelfde over de dood, hoewel gezegd moet worden dat hij tijdens de avond van Pasen 1891 omtrent die kwestie een wijze les zou leren. Het gebeurde niet lang nadat zijn hand verdween in een zwarte drek, en zijn vingers graaiden naar een blinkend voorwerp dat daarin verborgen lag.

Het voorwerp waar hij naar op zoek was, was nauwelijks zichtbaar in het donker, en toch kreeg hij vrijwel onmiddellijk grip op het in modder, afval en feces begraven kleinood.

‘Zou het?’ vroeg Rudy zich hardop af, hoewel er niemand in de rioolpijp was die hem kon antwoorden. ‘Zou het kunnen?’

Hij trok het ronde voorwerp, dat even groot was als een appel, uit de drek: een zwarte bal waarin een rijkdom verborgen lag die voor hem evenveel betekende als een erfenis voor een jonge edelman.

‘Zou het?’ speculeerde hij wederom met een schorre stem, terwijl hij zijn lantaarn zo dicht mogelijk bij de bal hield. ‘Zou het kunnen?’

Bang om het Woord uit te spreken alvorens hij zeker van zijn stuk was, observeerde hij met ingehouden adem hoe het vlammetje van zijn lantaarn over het voorwerp flakkerde. De bal was een kluit van munten, voornamelijk farthings en penny’s, die werden samengehouden door versteend rioolafval.

‘Zou dat een zilveren shilling kunnen zijn?’

Zijn ogen, waarvan het wit er ongezonder geel uitzag, werden groter, en er verscheen een brede glimlach om zijn lippen waarachter minstens twee tanden verborgen gingen. De hand waarmee hij de bal vasthield, begon te trillen toen hij beseftte dat er zich tussen de munten daadwerkelijk een zilveren shilling bevond.

Het moment was aangebroken. Rudy kon nu met zekerheid het Woord in de mond nemen dat onder riooldwalers slechts mocht worden uitgesproken indien men het daarmee beschreven voorwerp, de meest waardevolle schat, effectief gevonden had.

‘*Tosheroon!*’ riep hij.

Het Woord weerkaatste door de tunnel en werd door het ondergrondse netwerk verspreid over het immer slome gekabbel van urine, uitwerpselen, afval en slib.

‘*Tosheroon!*’

Diep in de rioolpijp gilden de ratten, en als Rudy Sweetfield zich stil had gehouden, dan had hij hun pootjes over de klamme stenen kunnen horen trippelen, vluchtend voor een naderend onheil dat nooit zou komen. Want Rudy mocht dan in de marge van de maatschappij leven, nog nooit had hij in zijn veertig jaar op aarde iemand of iets kwaad berokkend.

‘*Tosheroon!*’

Hij danste op en neer als een knaap die net een vlieger van zijn vader cadeau heeft gekregen; een gebeuren dat hem overigens totaal vreemd was, omdat hij nooit een vlieger had gehad, laat staan zijn vader had gekend.

Een *tosheroon!* Een bal van aan elkaar geklitte munten, die voor de bur-

gers van Whitby nauwelijks enige waarde had, maar die voor een arme sukkelaar als hij een fortuin voorstelde. Met het geld dat hij in zijn handen hield, kon hij minstens een week wegblijven uit de riolen, en kon hij zich te goed doen aan brood, tabak en misschien... misschien zelfs wel een neut gin of twee, zonder ook maar iets te ondernemen wat op werken leek. Dat wilde zeggen dat hij vakantie kon nemen, net zoals de toeristen die het dorp tijdens de warme maanden bezochten, en zich dan op het strand neervlijden als een zwerm verzadigde zeemeeuwen.

Met een brede glimlach dartelde Rudy naar de uitgang van de riooltunnel, waar een betraliede poort stevig verankerd zat in de kliffen, en die de toegang tot het rioolnetwerk afgesloten diende te houden voor onbevoegden. Maar niemand, met uitzondering van Rudy Sweetfield, wist dat de poort aan het einde van de tunnel in feite nooit in slot zat.

In zijn fantasie was de poort een magische poort tussen twee verschillende werelden, en eigenlijk zat hij daarmee niet zo bijster ver van de waarheid, want als hij de poort eenmaal had geopend, was hij slechts twee stappen verwijderd van het strand, waar hij opgelucht de verse zeewind opsnoof die vanuit het oosten over het taupe zand kwam aangewaaid.

De middag stond op het punt om te veranderen in de avond. Purperen wolken dreven door een roze hemel, en de laaghangende zon achter Rudy versierde het kalme oppervlak van de zee met een breed lint van oogverblindend goud.

Hij kon zich niet meer herinneren wanneer hij voor de laatste keer vrij had kunnen nemen. Iedere ochtend kroop hij, gekleed in zijn aftandse regenjas en verbleekte zuidwester, onder de grond via een gat in Cliff Street, en struinde hij door de tunnels, op zoek naar voorwerpen waarmee hij kon voorzien in zijn dagelijkse behoeften. Meestal had hij tegen het vallen van de avond genoeg materiaal bij elkaar gesprokkeld: knopen, haarspelden, ijzere lepels, tabaksdozen, et cetera die hij kon verkopen of ruilen voor een snee brood, of voor een dampende kom pap in The White Horse & Griffin. Maar het ontdekken van een *tosheroon*, het onderwerp van legendes in de laagste kringen van de maatschappij, was voor hem nooit aan de orde geweest.

En dan te beseffen dat hij volgens vrome lieden die dag helemaal niet had *mogen* werken! Het was immers Pasen: een godsvruchtige dag waarop in christelijke middens enige vorm van arbeid werd bestraft met duivelse verwensingen. Maar een dag zonder werk betekende voor Rudy een dag zonder eten, en een dag zonder eten was veel erger dan een tik op de vingers van de Alziende.

Daar, op het strand van Whitby, met de kalme Noordzee voor hem en de bemoste kliffen achter hem, huppelde hij, zwaaiend met zijn buit van maar liefst een halve pond. Het zilte zand ondernam een verdienstelijke poging om de drek van zijn schoeisel te schrobben, en de oostelijke zeebries speelde met de grijze klitten op Rudy's scalp terwijl hij uitgelaten het Woord bleef roepen: '*Tosheroon! Tosheroon!* Rudy heeft de *tosheroon!*'

Hoelang hij daar op het strand had staan dansen voor het tot hem doordrong dat hij niet alleen was, kon hij niet zeggen, maar zijn feestvreugde werd alleszins gesmoord door een koude prikkeling in zijn nek, waardoor hij zich omkeerde in de richting van de einder. Alleen was de einder niet langer zichtbaar, maar ging hij verborgen achter een reusachtige mistbank die met een bedrieglijk hoge snelheid op de kust afstevende.

Rudy had in zijn leven een heleboel mistbanken mogen aanschouwen, maar het indrukwekkende tafereel dat hem toen werd aangeboden, smoorde onmiddellijk zijn kreten van geluk. Bovendien naderde er op de kalme baren een gammele sloep in de richting van het strand, met daarin een enkele roeier.

Rudy Sweetfield stond als een tableau vivant van de Vreugde in het midden van het strand toen de boeg van het halfvergane bootje zich in het zand boorde.

'Ahoy!' schreeuwde de roeier met stembanden van schuurpapier.

Rudy zweeg en verroerde zich niet.

Hij had dermate intens genoten van zijn opperste geluk, dat hij onmogelijk kon antwoorden op de vraag of de sloep uit het niets was komen aanvaren of dat de eenzame schipper een succesvolle poging had ondernomen om te ontsnappen aan de mistbank.

Rudy wist niet veel... had nooit veel geweten... maar over de dood zou hem spoedig een belangrijke les worden aangeboden.

2

IN ZIJN HANDPALM LAG EEN opengevouwen zakdoek, waarin de Chinees enkele bruine korrels liet vallen die niet groter waren dan een erwt.

‘Een dozijn, Mr Blackwell,’ zei de oosterling in een Engels dat men bezwaarlijk Engels noemen kon.

Jericho Blackwell deed geen moeite om de opiumpillen na te tellen en borg de buit op in de binnenzak van zijn koolzwarte overjas.

‘Dat is dan geregeld,’ zei hij met een stem die klonk alsof ze toebehoorde aan een oude man die het een en ander in zijn leven had meegemaakt, hoewel hij nog niet lang geleden vijfendertig was geworden.

‘Wenst u hier te consumeren?’ vroeg Mr Fu.

Het was een verleidelijk voorstel. Hij moest bekennen dat de lange rit naar huis evengoed kon worden uitgesteld tot de volgende ochtend. Er was niemand die op hem zat te wachten; zelfs de butler had een middag vrij om het paasfeest met diens familie te vieren. En hier, in de ondergrondse gelagzaal van Mr Fu, waren alle benodigdheden voor het roken van een opiumpijp voorhanden. Hij wierp een blik in de kamer, die werd verlicht door een tiental kaarsen waarover telkens een open stomp was geplaatst; knusse, gloeiende eilanden in een voor de rest totale duisternis. Elke kaars stond op een laag bankje, waar ook een tinnen schaalje en een pijp met een lange steel op rustten. Naast de bankjes lagen dunne matten, en op de meeste ervan hadden heren van diverse pluimage zich neergevlijd.

In de ruimte hing een schijnbaar onmogelijke combinatie van aroma's. Als Blackwell de lucht via zijn neus diep in zijn longen zoog, rook hij door

de rioolstank heen de ongewassen lichaamsgeuren van het werkvolk en de voor het leeuwendeel uitgewerkte parfums van de meer gegoede burgers, maar die indrukken stelden niets voor in vergelijking met de dominante bloemengeur die uit de opiumdampen vrijkwam.

In het ondergrondse opiumhol van Mr Fu was er geen onderscheid der klassen, en om die reden diende Jericho Blackwell, die kon bogen op een zeer comfortabele erfenis, zich niet te schamen om een verderfelijk oord als dit te frequenteren.

Bijna alle klanten van de oosterling lagen met gesloten ogen te dromen van zaken waar niemand iets mee te maken had. Sommigen waren zich echter nog aan het voorbereiden op de roes waar ze heel de dag naar hadden uitgekeken, en zogen de bedwelmende dampen van de opium diep naar binnen, hun blik gericht op de illusie waar ze spoedig deel van zouden uitmaken.

Het was niet de eerste en ook niet de laatste keer dat Jericho Blackwell zin kreeg om in het opiumhol van de Chinees de werkelijkheid uit te laten wissen door de tranen van de klapproos, maar op dat moment be kroop hem een gevoel van medelijden bij het aanschouwen van Morpheus' onderdanen. Sommigen ontvluchtten ongetwijfeld de honger en het harde geploeter van de afgelopen werkweek. Anderen zochten in de opium een tijdelijke uitweg uit het wurgende huwelijk waar zij overdag het slachtoffer van meenden te zijn, of misschien wilden ze voor even de schuldenberg vergeten waar ze in het echte leven onder gebukt gingen.

Maar ik loop niet weg van de waarheid...

'Vanavond niet,' zei hij tegen Mr Fu, wiens lichaam verborgen werd gehouden door een zijden gewaad waar gouden draken op stonden geborduurd.

'Dan rest mij u nog prettige dromen te wensen, Mr Blackwell.'

'Ik doe het niet voor de prettige dromen, Mr Fu,' zei hij.

Ik ben niet een van hen...

Zodra hij de gelagzaal verlaten had, werd hij in het gezicht gestreeld door de zwoele wind van het riool. Mr Fu's etablissement mocht bij de opium-

drinkers een degelijke reputatie genieten, makkelijk te vinden was het niet. Het bevond zich ondergronds, in een ruimte die sinds de vroegste glorieuze dagen van de stad dienst had gedaan als kelder, of misschien als kerker; er was niemand die dat met zekerheid kon beamen. Jarenlang was de plaats onbereikbaar geweest, tot Mr Joseph Bazalgette in de jaren zestig de opdracht had gekregen om een ingewikkeld netwerk van tunnels onder het hart van de stad te boren, een doolhof van onderaardse gangen die dienst moest doen als het meest vooruitstrevende rioolcomplex van de wereld.

De denkbeeldige voortuin van Mr Fu's opiumhol sloot aan op een van de hoofdadars van Victoria Embankment. Blackwell bedekte zijn mond en neusgaten met de linkermouw van zijn jas in een bij voorbaat gefaalde poging om de naar braaksel en uitwerpselen geurende dampen van de zwarte rivier te smoren.

Het feit dat de wandeling door de darmen van Londen slechts van korte duur was, bleek een magere troost. Voor een minuut of twee volgde hij de oevers van de kunstmatige stroom, tot die gezelschap kreeg van een andere waterweg, die ongemerkt parallel liep met Regent's Canal, als een geheimgehouden tweelingzus.

Blackwell was echter niet alleen. Her en der kwam hij schimmige individuen tegen die hem allen aankeken alsof hij een reliek was uit een andere wereld. Schooiers waren het: dakloze mannen, vrouwen en kinderen die onder de grond beschutting zochten voor de natuurelementen en leefden van het bruikbaar dat ze konden vinden in de stroom van afval.

Blackwell volgde het smalle kanaal, weg van Victoria Embankment en dieper de stad in, in de richting van de Limehouse-wijk.

Hij had uitgerekend dat hij de stroom zes minuten moest volgen voordat de tunnel breder werd. Maar dan moest het ergste nog komen. Via een gat in de muur was het begin van een onwezenlijk smalle wenteltrap zichtbaar die hem naar de oppervlakte diende te brengen.

De treden waren nauwelijks breed genoeg voor twee voeten, zodat hij tijdens de beklimming net niet klem kwam te zitten tussen de muur en de spil van de trap, hoewel hij de kans dat zoiets kon gebeuren weigerde te onderschatten.

Met gezucht en gekreun klauterde Blackwell via de engte naar boven in de nagenoeg volledige duisternis. Hij wist dat hij drieënzeventig treden moest beklimmen, en toch werd hij verrast toen zijn uitgestoken handen tegen het koude staal van een gesloten deur botsten.

Op de tast zocht hij naar de deurkruk, en het volgende moment stond hij buiten, aan de oever van Regent's Canal, en was de claustrofobische atmosfeer van de riolen niet meer dan een vervelende herinnering.

De deur die hem toegang had verschaft tot de onderwereld van Londen, was verankerd in een bakstenen schoorsteen, een smalle toren aan de oevers van het kanaal die op het eerste gezicht nergens voor diende en daarom door iedereen werd genegeerd, behalve door degenen die wisten wat er zich in de schoorsteenpijp bevond.

Voor de meeste mensen was het nakende duister een teken dat de dag ten einde was gekomen, maar voor de bewoners en bezoekers van Limehouse betekende het donker het begin van een nacht vol drank, vleselijk genot en kleine criminaliteit. De paar verharde straten waar de sloppenwijken zich omheen bevonden, begonnen vol te lopen met mensen van laag allooi op zoek naar plat vertier. In de verte kon Blackwell reeds de bulderlach van een gindrinker horen, evenals het gekakel van de dames van plezier. Met opzet vermeed hij die lawaaierige straten, en als een nauwelijks merkbare schim in de nacht sloop hij langs de oever van het kanaal tot aan de reusachtige metalen geraamtes van London Gasworks, waar een koets op hem stond te wachten.

'Waar naartoe, meneer?' vroeg de koetsier, die, leunend tegen een van de wielen, een pijp stond te roken.

'Twickenham. Blackwell Manor,' zei hij. 'Naar huis.'

3

RUDY SWEETFIELD WIST WEL ZEKER dat de eenzame schipper het op zijn *tosheroon* had gemunt, en met een vlugge beweging borg hij de samengeklitte munten op in de diepste zak van zijn oliejas.

‘Wat heb je daar, kerel?’ riep de schipper vanuit zijn sloep.

‘Daar heb jij niets mee te maken!’ gilde Rudy, die zijn gruwelijkste nachtmerrie reeds werkelijkheid zag worden.

De riooldwaler zette enkele passen terug met knieën die rammelden in hun perkamenten huls. Hij liet zijn lantaarn in het zand vallen en stak zijn armen uit, zijn handen gebald in een stel trillende knuisten, waar zelfs een kwajongen die zijn tanden nog moest wisselen smakelijk om gelachen zou hebben.

‘Rustig, maatje. Ik kom in vrede,’ zei de schipper.

Hij liet zijn roeispanten in de sloep vallen, stond moeizaam op en kwam aan wal met zijn armen in de lucht, om Rudy te kennen te geven dat hij geen kwade bedoelingen had. In zijn rechterhand hield hij een pakketje, waarvan de inhoud was samengebonden met een rafelig touw.

‘Je hebt gelijk. De inhoud van jouw zakken zijn mijn zaken niet. Ik ben nieuwsgierig. Dat geef ik toe. Maar ik zal er niet meer naar vragen. Wat zeg ik? Ik zal er zelfs niet meer aan denken!’

De schipper, die ontegenzegglijk een groots komisch talent aan zichzelf verloren had zien gaan, begon te lachen met een keelgeluid dat Rudy nog het meest deed denken aan het geschreeuw van vechtende meeuwen.

‘Ik ben Hancor. Ik weet het, dat is een vreemde naam, maar je moest eens weten wat voor bizarre namen je al niet tegenkomt als je het merendeel van je dagen doorbrengt op een schip dat de zeven wereldzeeën bevaart. Zoals Tosher bijvoorbeeld.’

Rudy’s mond viel open en klapte weer dicht. Hoe was het mogelijk dat deze volslagen vreemdeling zijn naam kende?

‘Het zou een hele eer voor me zijn als ik de hand van mijn vriend de Tosher mag drukken,’ zei de schipper, terwijl hij met kromme benen naar Rudy wandelde.

Hij droeg een bruine broek waar hier en daar groene vlekken van gedroogd mos en dode algen aan kleefden, en die tot net onder zijn knieën werd tot draderige flarden. Het hemd van de zeeman was in een ver verleden van linnen geweest, maar was zodanig door de tijd en de weersomstandigheden aangetast, dat er niet veel meer van over was dan wat rafelige stof in de kleur van urine die net boven de navelstreek ophield. Ook op het hemd merkte Rudy dezelfde groene vlekken op, hoewel zijn blik vooral werd aangetrokken door een snuif zwarte vuiligheid in de holte van Hancors navel.

Rudy observeerde dit alles terwijl Hancor stap voor stap dichterbij kwam, met zijn armen in de lucht en het pakje in zijn rechterhand. Rudy liet zijn vuisten aarzelend zakken, verward als hij was door het joviale karakter van de zeeman, alsof hij en Rudy oude vrienden waren.

‘Kom je uit de mist?’ vroeg Rudy.

Hancor keek achter zich, bestudeerde de ondoordringbare en eindeloos uitgestrekte muur van mist, en uitte een kreet van bewondering, alsof het fenomeen hem volledig was ontgaan.

De mist domineerde het hele panorama en bevond zich op een halve mijl van de kust, maar zelfs met het blote oog kon je goed zien dat de grijze muur traag oprukte.

‘Nou, dat is een plaatje,’ zei Hancor nadat hij zich weer tot Rudy had gekeerd, ‘maar ik vrees dat ik niet veel tijd heb.’

De zeeman stak zijn hand uit, en na een korte aarzeling bood Rudy de zijne aan. Hij had niet de indruk dat hij de hand van een soortgenoot

schudde, maar veeleer dat hij een paling vasthield. Bovendien werd hij, nu de schipper zo dicht bij hem stond, een geur gewaar die hardnekkig in zijn neus prikte en hem veel venijniger overkwam dan het aroma waardoor hij zich beroepshalve liet omringen. Het was een geur die Rudy associeerde met het kerkhof van Whitby, met name in de vroege ochtend na een pittige regenbui.

‘Wat ik je wilde vragen, maatje,’ vervolgde de zeeman. ‘Zie je dit pakje hier?’

Rudy concentreerde zich op de bundel, die bestond uit enkele verzegelde vellen papier vervaardigd uit donkere pulp. Op het bovenste vel zag hij enkele woorden, geschreven met een bruine inkt die bloedde in het ruwe papieroppervlak.

‘Maar ik kan niet lezen,’ zei hij.

‘Vier brieven voor vier mensen,’ fluisterde Hancor in Rudy’s oor. ‘Je hoeft die brieven niet te lezen, maatje. Het enige dat ik je wil vragen, is dat je de namen onthoudt van de bestemmingen, en dat je die brieven aan hen bezorgt. Kun je dat, Toshertje? Kun je de namen onthouden?’

De riooldwaler knikte, maar hield zijn lippen stijf op elkaar, uit angst dat hij de niet te harden mondlucht van de schipper zou inademen.

‘Henry Bull. Marcus Schemers. Francis Whitman. Jericho Blackwell.’

Rudy, wiens vertrouwen in de vreemdeling tot dan toe niet bijster groot was geweest, en die nog nooit een brief had gepost in naam van wie dan ook, voelde paniek in zijn borstkas opborrelen. Nog nooit had iemand een belangrijke taak van dien aard aan hem toevertrouwd, en bovendien had hij geen idee hoe hij te werk moest gaan.

‘Ik wil niet,’ piepte hij.

‘Henry Bull. Marcus Schemers. Francis Whitman. Jericho Blackwell. Zeg ze even hardop voor mij, maatje.’

Rudy schudde zijn hoofd, als een baby die zijn pap niet meer wil hebben.

‘Maatje, ik wilde dat ik je kon vertellen hoe belangrijk deze opdracht is,’ zei Hancor op een toon die medeleven veinsde, terwijl hij zijn grijze vingers in Rudy’s rechterarm boorde. ‘Je moet dit doen, Tosher, want anders...

anders kan ik niet instaan voor de gevolgen. Zo belangrijk is het. Begrijp je me?’

Maar dat deed Rudy niet. Hij was totaal overrompeld door de aard van het voorstel en durfde niet te zeggen dat Hancors opmerkelijk stevige greep pijn begon te doen.

‘Misschien helpt dit om je te overtuigen,’ zei de schipper.

Waar ze vandaan kwam, kon Rudy onmogelijk raden, maar plotseling hield Hancor tussen duim en wijsvinger een munt omhoog die glom als de avondzon op het zeeoppervlak.

Rudy dacht even niet meer aan ademen.

Was dat goud?

‘Als je de brieven wilt bezorgen, dan is deze munt voor jou, maatje,’ zei Hancor. ‘Dankzij dit kleine dingetje hier hoeft je een heel lange tijd niet meer te werken. Begrijp je nu hoe belangrijk die brieven zijn?’

Rudy knikte. Alsof hij er nooit iets van had ondervonden, verdween zijn afkeer van de stank en het onaantrekkelijke voorkomen van zijn gesprekspartner. De *tosheroon* werd op miraculeuze wijze plotseling veel minder belangrijk.

‘Maar eerst de namen, Tosher,’ zei Hancor, die de munt in zijn hand liet verdwijnen. ‘Kun je ze onthouden? Luister goed: Henry Bull, Marcus Schemers, Francis Whitman en Jericho Blackwell. Zeg ze even na.’

Er verscheen een diepe frons in het voorhoofd van Rudy. Hij kneep zijn ogen dicht en perste zijn lippen stijf op elkaar. Even leek het erop of de denkoefening hem fataal zou worden, tot hij zijn ogen opende en met trots de namen aframmelde: ‘Henrybull-marcuschemers-franciswhitman-jerichoblackwell!’

‘Goed gedaan, maatje! Heel goed!’ sprak de schipper, en bij wijze van felicitatie klopte hij Rudy op de schouder.

Hancor wreef met zijn duim over de palm van zijn hand en de gouden munt kwam wederom tevoorschijn. Het compacte fortuin werd met de nodige plechtstatigheid overhandigd, en toen het eenmaal in het bezit van de riooldwaler was, begonnen er tranen in diens ogen te blinken.

‘Doe wat je mij hebt beloofd,’ waarschuwde de eenzame schipper voor de laatste keer. ‘Bezorg de brieven aan de betreffende personen, of anders...’

Hij maakte zijn zin niet af, maar wees in plaats daarvan naar de mistbank die de kustlijn van Whitby tot nog geen honderd yard was genaderd. Golven van grijze nevel rolden over het spiegelende oppervlak van de Noordzee en verzwolgen gestaag het uitzicht.

‘Het ga je goed, maatje!’ zei Hancor, en hij overhandigde de brieven aan Rudy. ‘Geniet van je duur verdiende centjes!’

Waggelend op zijn kromme zeemansbenen begaf Hancor zich terug naar zijn sloep, en nam plaats op een bankje dat kraakte onder zijn geringe gewicht. Voor hij de sloep van het strand wegduwde, keek hij nog eenmaal op naar de riooldwaler en lachte.

Rudy observeerde die lach terwijl hij een rilling over zijn ruggengraat voelde trekken en de schipper zijn sloep over het kalme water roeide.

‘Blijf weg uit de mist,’ wilde hij nog als goede raad meegeven. ‘De mist is slecht.’

Maar het was te laat en het silhouet van Hancor versmolt met de nevel.

Rudy tuurde wezenloos naar de grijze muur die op hem afkwam, en besefte plotseling dat het uitzonderlijk stil op het strand was geworden. Weg was het geluid van de eeuwige zeebries. Weg was het geschreeuw van de immer kibbelende meeuwen. Weg was het suizen van het wassende water en de schuimende golven, die zich in normale omstandigheden te pletter plachten te storten op het strand.

En toen was zijn tijd op.

4

DE LANGE RIT NAAR HUIS en de rusteloosheid hadden Jericho Blackwell opgezaald met een vermoeidheid die een gewone nachtrust niet helen kon.

Toen de koets hem had afgezet en uit het zicht was verdwenen, haalde hij een buitenproportionele sleutel tevoorschijn en opende een grote, zwarte deur die veel weghad van een middeleeuwse kasteelpoort. Vervolgens vergat hij de deur van Blackwell Manor te sluiten en liep hij in het donker de trap op naar de eerste verdieping.

Blackwell betrad de hoofdslaapkamer en schoof de gordijnen dicht. Even was het volstrekt duister, tot hij op de tast en na drie pogingen een olielamp met een hoge hals had weten te ontsteken. De lamp plaatste hij op een opmaaktafel, waarna hij zijn overjas nonchalant op de houten vloer liet vallen en zijn met rioolafval besmeurde schoenen uitschopte. Hij stroopte de mouwen van zijn hemd op en liep vervolgens naar een ronde bijzettafel, waar hij zichzelf een glas whisky inschonk uit een kristallen flacon.

Pas nadat hij zijn glas had leeggedronken, liet Blackwell zich op het bed vallen en genoot voor enkele minuten in stilte van de gloed van de olielamp. Het oranje licht kleurde het fluwelen behang bloedrood en wierp onheilspellende schaduwen over het plafond, dat was versierd met een caleidoscopisch motief van Keltische kruistekens die waren aangebracht in papier-maché.

De symmetrie van het kruismotief bracht hem kalmte.

Blackwells blik dwaalde omlaag, tot net boven een opmerkelijke open haard, waarvan de decoratie was gebaseerd op de gloeiende gewelven van

een gotische kathedraal. Boven de haard hing het ovale portret van een jonge vrouw. Er speelde een uitdagende glimlach om haar volle lippen, en ze keek Blackwell aan alsof ze hem uitnodigde deel uit te maken van haar wereld in olieverf, om daar de eeuwigheid met haar door te brengen.

Het was een aantrekkelijk voorstel, en waarschijnlijk zou hij daar in de nabije toekomst graag op ingaan, maar die avond had hij andere plannen.

Blackwell keerde zich naar de rand van het bed en boog zich voorover. Blindelings tastte hij naar de voorwerpen die hij onder het bed had opgeborgen: een opiumpijp en de daarbij horende lamp met open stolp. Blackwell boog zich een tweede maal over de rand van het bed en probeerde met uitgestrekte arm naar zijn overjas te graaien, wat gepaard ging met een gefrustreerd grommen. Toen hij weer overeind kwam, haalde hij de zakdoek met opiumpillen tevoorschijn en ging hij elders op zoek naar het zilveren doosje waar hij zijn fidibussen in bewaarde. Hij opende het doosje, haalde er een opgerold strookje papier uit, ontstak het aan de ene lamp en bracht het vuur naar de opiumlamp met de open stolp. Nadat hij de lange steel aan de opiumpijp had gemonteerd, plukte hij uit zijn zakdoek een van de bruine pillen die hij bij Mr Fu had aangeschaft. Hij wreef het bolletje even tussen duim en wijsvinger en vocht ondertussen een bij voorbaat verloren strijd met zijn geweten: de hunkering naar de roes die de pil hem zou verschaffen versus de afkeer van zijn afhankelijkheid van het gedroogde zaadvocht van de papaver.

Hij ging op zijn zij liggen en drukte de pil in de smalle kop van de pijp. Hij stak het einde van de steel tussen zijn tanden en hield de kop boven de lamp, waar de hete lucht ontsnapte uit het gaatje in de stolp.

De pijp had slechts enkele seconden nodig om op te warmen. Blackwell zag dat het goed was toen de erwt begon te sissen en de bedwelmende dampen vrijkwamen. Hij zoog voorzichtig aan de steel om de dampen de tijd te geven in het rookkanaal af te koelen, maar toen de vernevelde opium zijn verhemelte bereikte, voelde hij meteen hoe zijn zintuigen verscherpten, alsof er een gedeelte van zijn hersenen wakker werd dat doorgaans niet actief was. De rest van zijn lichaam reageerde daarentegen op een geheel andere

manier. Hij voelde zijn ledematen verzwaren, alsof zijn skelet niet langer uit bot bestond, maar uit metaal. Zijn hart begon trager te kloppen en zijn longen hadden minder zuurstof nodig.

Terwijl de dampen van de klaproos door zijn bloed werden opgenomen, bleef hij volhouden dat hij niet verslaafd was en dat zijn gebruik een hoger doel diende.

Maar je moet bekennen dat je hier de hele dag naar hebt uitgekeken. Nee... Ja... maar ik wil herinneren. Ik wil zien wat er zich achter het gordijn bevindt.

Hij zoog de vrijgekomen dampen op tot de pil niet meer was dan een verschrompeld peperbolletje, en legde de pijp toen met een slome arm naast zich neer. Hij had al zijn wilskracht nodig om op zijn rug te gaan liggen en met halfgesloten ogen concentreerde hij zich wederom op het harmonieuze kruismotief dat in goudkleurig papier-maché op het plafond van zijn slaapkamer was aangebracht.

Het plafond kwam tot leven. De kruistekens begonnen traag rond te draaien, als de wieken van een molen in een zachte ochtendbries, waarna ze gestaag hun vaste vorm verloren. Even leken ze open te bloeien als de petalen van een rijpe bloem, maar al snel herkende Blackwell in de beweging de golfslag van een kalme rivier. Hij sloot zijn ogen en hoorde het klotsen van de golven tegen de oever. Gewillig liet hij zich meevoeren naar de nakende gruwel.

En toen bevond hij zich onder water.